

ani luminoși » pentru a-i înmîna cele 100 de tomuri ale « carnetelor sale de partid »³¹. În « Norul în pantaloni » muncitorii sînt de neînvins pentru că țin în palmele lor « curele de transmisie ale universurilor »; tot aici poetul admirator al revoluției, se angajează să-și smulgă sufletul, să-l calce cu picioarele pe caldarîm, ca să devină mai mare, și așa, însingurat, să-l arboreze ca steag. În « Misteria Buff » locul acțiunii este globul pămîntesc, iar drumul oamenilor muncii spre « pămîntul făgăduinței » (comunismul) trece și prin iad și prin rai. În « 150 000 000 » lupta dintre proletariat și burghezie e imaginată la modul folcloric, urmînd să se decidă printr-un duel între rusul Ivan și Vudro Vilson. Primul este zugrăvit ca un autentic bogatîr din biline.

Hiperbolele intervin în poemele lui Maiakovski în cele mai neprevăzute situații, atît în satire (Gompers e imaginat ca un om căruia nu i-a rămas decît partea dreaptă — un ochi, o ureche, o jumătate de nas etc., cea stîngă fiind vîndută burgheziei), cît și în poemele eroice și în cele antirăzboinice, și chiar în poeziile de dragoste, unde Maiakovski definește în felul următor adevărata iubire :

Любить —
это с простынь,
бессонницей рваных,
срываться,
ревнуя к Копернику,
его
а не мужа Марьи Ивановны,
считая
своим
соперником.

Dar, de bună seamă, cel mai ilustrativ pentru pasiunea hiperbolică a lui Maiakovski este poemul « Despre asta » (« Про это »). Chinuit de îndoială, poetul îndrăgostit vrea să vorbească la telefon cu iubita, însă aparatul devine incandescent îndată ce este atins de mîna sa. Cînd, în sfîrșit, cere să i se facă legătura și anunță numărul (telefoanele automate nu fuseseră încă inventate atunci), sentimentul irupe cu atîta furie pe fir încît stațiunea de telefoane se prăbușește ca după un cutremur; înfruntarea cu iubita e asemănată cu un duel (bucătăreasa care s-a dus să-și cheme stăpîna e « martorul »); desfășurarea e urmărită de întreg universul care încremenește în așteptarea răspunsului; copleșit de gelozie, poetul respins se transformă într-un urs, lacrimile sale inundă camera, strada, orașul. Cocoțat pe pernă-banchiză, ursul-poet pornește într-o lungă călătorie, la capătul căreia îl întîlnește, pe un pod peste Neva, pe omul de-acum șapte ani (eroul poemului « Omul »), pe care nu l-a lăsat atunci să se sinucidă din cauza dragostei și care-i cere acum să-l salveze găsind în lume dragostea neîntinată de spiritul mic burghez etc... Tot poemul e o suită de cele mai fantastice aventuri, poetul deplasîndu-se cu uluitoare facilități dintr-un loc în altul pentru ca în cele din urmă, dezamăgit și transformat în pasăre călătoare, să fie împușcat de dușmanii săi (vînătorii). Abia după

³¹ Imaginea aceasta totdeauna se sărăcește în traducere, pentru că și aici grandoea reiese — cum se întîmplă atît de des la Maiakovski — dintr-un joc subtil de cuvinte. În rusește « партийная книжка » înseamnă și carnet de partid, și — cu o oarecare licență — o carte pătrunsă de spirit de partid. De aici echivocul extraordinar de sugestiv din ultimul vers, prin care poetul subliniază că deși nu e membru de partid, ca poet — e un poet de partid:

Все сто томов
моих
партийных книжек.